

Ret til at indføre Hornkvæg til Storbritannien med Ret til at lade dem komme i Land og sælge dem til videre Indførelse i Landet. Alle andre Nationer, saa vidt jeg veed, med Undtagelse af Portugal, have kun Ret til at føre Kvæget til Storbritannien, naar det nedslægtes paa Landingsstedet. Vi have i denne Henseende altsaa en meget begunstiget Stilling, og vi have beholdt den, trods de stærke Bestræbelser, der fra det engelske Landaristokratis Side have været gjorte for at udelukke alt Fastlandskvæg, og at vi have beholdt den, har vel for en Del sin Grund i, at det overhovedet ikke er noget stort Kvantum, der indføres fra de mindre Lande, det veier ikke i den store Konjum. Men vi have altsaa denne Stilling. Det er givet, at der er stor Fare for, at vi kunne miste den. Af Breve, som ere komne til Aviser, der ikke kunne mistænkes for at ville Regjeringen ilde, ses det, at der stadig rettes ivrige Bestræbelser fra Landaristokratiets Side for at faae denne begunstigede Stilling ophævet, ikke alene for Danmarks, men ogsaa for Sverigs Vedkommende. Vi løbe altsaa i denne Henseende en stor Fare; men nu kan det ikke negtes, at denne Fare forøges meget væsentlig, naar det siges officielt fra den danske Regjerings Side, at der har været ondartet Lungesyge i Danmark, og at der er ondartet Lungesyge i Sverig, og naar det saa oveniøbet siges i en officiel Artikel i Berlingske Tidende, der sikkert maa antages at udtale Regjeringens Anskuelse, at de svenske Kreaturer, naar de komme her til Landet, have en vis Tilbøielighed til, uviist af hvilken Grund, at faae ondartet Lungesyge, ligger deri paa den anden Side, at her er et Arnested, hvor Sygdommen kommer til Udbrud, og at der i Sverig er det Giftstof tilstede, som netop her i Landet bliver til den ondartede Lungesyge. Hvis man nu i „Private Council“ læser disse Artikler i Berlingske Tidende, over hvilke der har været opvakt en homerisk Latter paa begge Sider af Sundet, og som i Laabelighed næsten kan maale sig med den Artikel om Handelskammer, som under Mærket B. i sin Tid stod i Berlingske Tidende, og deraf ser, at, naar det svenske Kvæg kommer til Danmark, bliver det sygt, hvad maa da ligge nærmere for dem end at sige: Naar Sagen forholder sig saaledes, lad os da lufte for begge Lande, der maa jo være Smitsstof i begge. Man er jo i Udlandet meget ofte tilbøielig til at slaa de skandinaviske Lande sammen, og i dette Tilfælde vil det ganske særlig ligge nært at betragte Danmark og Sverig under Et. Altsaa, hvis vi opretholde den Tro paa, at der er ondartet

Lungesyge i Sverig og har været det i Danmark, udsætte vi os for at faade begge Landes Udførsel. Jeg tror derfor, at, hvis Folkethinget vil gjøre noget Gavn i denne Sag, bør det udtale, at Regjeringen har været uberettiget til i sin Tid at udstede dette Forbud og er uberettiget til fremdeles at opretholde det. Gjør Folkethinget det, indeholder det et stærkt Bevis for, at hele denne Misfære er kommen ved en Feiltagelse — hvem nu denne Feiltagelse skyldes, skal jeg ikke nærmere undersøge — at hele denne store Staahei, som vi have hørt, og som har tilsvøiet begge Lande et stort nationalt Tab, som har udsat baade Sverig og Danmark for at miste den begunstigede Stilling, de have i Storbritannien, er kommen af Ingenting, nemlig af en Feiltagelse. Hvis Folkethinget virkelig vil udtale dette, kan det virke noget Nyttigt og Godt ved sin Beslutning, men efter den Maade, hvorpaa den høitærede Minister har stillet sig idag, og efter den Maade, hvorpaa han vil opfatte denne Beslutning, som her foreligger, er det jo ganske tydeligt, at den høitærede Minister aldeles intet Henyn vil tage dertil, og det var meget sagnvinst af det ærede Medlem for Middelfart (Monrad), naar han mente, at Forbudet vilde være hævet inden den 1ste November d. A. Jeg antager, at de, der have lagt nye Mærke til den høitærede Ministers Udtalelser saavel under Finantslovens 1ste Behandling som nu idag, ville vide, at han sikkert ikke let gaar til nogen pludselig og fuldstændig Ophævelse af dette Forbud, og fra den høitærede Ministers Standpunkt kan jeg ikke Andet end give ham Ret, han tror stadig endnu, at der er Lungesyge i Sverig, og jeg vil sige dette, at det vilde forundre mig høilig, ifald en Minister med den Anskuelse, med den Opfattelse vilde lufte op, han vilde jo udsætte sig for et langt større Ansvar, end han vilde have gjort, ifald han i sin Tid havde undladt at lufte for Sverig. Havde han været omgivet af forstandige Raadgivere i den Tid, vilde han sandsynligvis, naar han havde overveiet Følgerne af et saadant Skridt til alle Sider, med sine Raadgivere være kommen til det Resultat at indføre en kortvarig Observation, en Avarantæne, noget Sigtende som det, den høitærede Minister nu synes at have for Øie. Havde han gjort det dengang, vilde han i Løbet af kort Tid, navnlig nu, have været fuldstændig paa det Rene med, at den Frygt, som hans Veterinærer og Andre havde indjaget ham for, at vi skulde blive inficerede af ondartet Lungesyge fra Sverig, var, om ikke greben ud af Luften, saa dog ialtfald høist overdreven.